

[Ellemann-Jensen]

delse. Det fremgår meget klart af de kommentarer fra forskellig side, vi har hørt i de seneste dage, til regeringens løsning, hvor vi sågar fra partier, der betegner sig selv som borgerlige eller borgerligt-liberale, hører, at nu er der altså givet for lidt til de offentligt ansatte, og der er givet for meget til de privat ansatte, men at man i øvrigt ikke vil røre ved den automatiske dyrtidsregulering, hvorved det er umuligt at opnå strammere løsninger på det private arbejdsmarked.

Denne mangel på sammenhæng i, hvad vi har hørt fra forskellig side, forklarer også, hvorfor det resultat, regeringen er nået frem til, må betegnes som det bedst tænkelige med den nuværende forståelsessituation her i salen og i befolkningen. Det har vi i venstre taget til efterretning med beklagelse. Men det virker for venstre kun som en ekstra spore til at forstærke indsatsen i den kommende tid for at udbrede forståelsen for, at en løsning af landets økonomiske problemer ikke skal søges i mirakelkure, men i en afbalanceret reduktion af velerhvervede rettigheder. Derfor bliver der i den kommende tid brug for seriøse drøftelser af, hvordan vi skal prioritere de ting, vi forlanger af samfundet. I lyset af den løsning, som vi behandler her i dag, vil det formentlig blive nødvendigt at diskutere en egentlig ændring af disse prioriteringer og disse krav.

Vi har jo i de seneste uger oplevet, hvordan de fleste grupper i dette land har ment at have krav, som de havde ret til at stille til samfundet og til andre grupper, og vi har oplevet, hvor sårbart vores folkestyre er over for sådan nogle krav. Men vi har også oplevet, at en regering, der er sammensat af to så forskellige partier som socialdemokratiet og venstre, formåede at enes om en løsning på denne meget vanskelige situation, en løsning, der ikke i sig selv klarer problemerne, men som undgår den polarisering, der var lagt op til, og som giver mulighed for den nødvendige politiske stabilitet til at arbejde videre med problemerne.

Det er venstres håb, at regeringen hermed har skabt politisk basis for at virkeliggøre sine mål i det samarbejde med folketingets øvrige partier og med de forskellige interesseorganisationer, som statsministeren lagde op til i sin åbningsredegørelse for cirka to hundrede dage siden, og det er vores håb, at

andre også vil yde deres til at skabe et sådant bredt samarbejde.

Poul Schlüter (KF):

Den samlede løsning for arbejdsmarkedet, som regeringen nu foreslår, er samfundsøkonomisk den dårligste gennem årtier. Den nye regering erklærede ellers meget flot ved sin dannelse, at regeringen var skabt for at føre stram indkomstpoltik, der kunne forbedre landets konkurrenceevne. Målet skulle være, at betalingsbalanceunderskuddet i 1979 blev nedbragt, så underskuddet kun blev 6,5 mia kr. Venstres ordfører – der på grund af den korte taletid ikke rigtig har kunnet nå at citere sig selv – sagde den 5. september 1978:

»Den nye regerings succes står og falder med, om det vil lykkes at føre indkomstpolitik.«

Han havde – og han har – ret deri. Citatet er fra Berlingske Tidende. I tidsskriftet Liberal skrev venstres ordfører i februar – altså ikke i fjor, men i år:

»Målet for 1979 er et underskud på ikke over 6½ mia kr., de følgende år lavere. Hvis regeringen ikke kan leve op til dette, mister SV-samarbejdet sit væsentligste mål for venstre.«

Dette var de stolte ord før afgørelsens time. Med den samlede politik, regeringen nu har forelagt, er det desværre berettiget at sige, at Marienborgmålsætningen ligger i ruiner.

Det er heller ikke sært, at hr. Thomas Nielsen forleden kunne sige:

»Jeg har sagt, at regeringen ikke burde overleve 100 dage. Det er gået i opfyldelse. Vi har fået en ny regering.«

Vi får nu i Danmark en helt anderledes uforsvarlig økonomisk løsning end i de vigtigste lande, vi konkurrerer med. Og alle ved det. Jeg tænker på Sverige, Norge og Tyskland. I Sverige har man tilrettelagt en indkomstudvikling på 2 pct. det første år og 3 pct. det næste. I Norge sigter et pris- og lønstop på lønstigninger på højst 4 pct., og i Vesttyskland vil de næppe overstige 5 pct. Efter vor regerings opgørelse skulle vi de næste to år få indkomststigninger i niveauet 15-16 pct. Men må jeg minde om, at regeringens eget økonomiske sekretariat jo for to år siden vurderede de tilsvarende tal helt forskert? Mon ikke det samme er tilfældet nu?